

[Aksel Larsen.]

ham nogle Tal; dem ønsker han ikke at komme ind paa, men han ved, at disse Tal kan han ikke ændre, selv om han holder nok saa mange Taler heroppefra. Derfor siger han: vi er gaaet tilbage siden 1935. Ja, hvis man paa den Maade vil grave tilbage, kan man jo gaa tilbage til 1920 eller 1909 for min Skyld eller et andet Aar, og saa vil man se en ganske betydelig Fremgang siden den Tid. Men lad os holde op med det. Det kan ikke være vor Skyld, at Socialdemokratiet er gaaet saa meget tilbage siden 1935. Det maa være dets egen Skyld og dets egen Politiks Skyld. Vi er gaaet frem siden 1935, saa vor Skyld kan det ikke være. De to Arbejderpartier er tilsammen gaaet tilbage; vi har gjort, hvad vi kunde, for at hindre Tilbagegang ved at sørge for at have Fremgang. Det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft og andre mener, at de kan vinde Tilbagegangen igen ved at skælde os ud; den Tro skal de naturligvis have Lov til at have, saa længe det passer dem, men jo før de kommer ud af den, des bedre for baade dem og os. Man vinder ikke Fremgang ved bare at skælde andre ud.

Nu er der fundet paa noget nyt, nu er vi efter det ærede Medlem Hr. Hans Hedtofts Mening principløse Reformister, som ikke tænker paa andet end blot at stemme paa socialdemokratiske Forslag og saa give en lille Smule Overbud af og til.

Nu skal jeg ikke indlede nogen Diskussion med det ærede Medlem om Overbud og alt det dér, selv om det kunde være fristende, men det sker altsaa, at det ærede Medlem stemmer for vore Forslag; vi bebrejder ham det ikke. Jeg skal skænke ham Skældsordet principløse Opportunister, men ærlig talt, man maa nu vælge, om man vil have Mel i Munden eller blæse. Enten er vi nogle rygende antidemokratiske Mindretalsrevolutionære, og jeg kan forstaa, at man angriber os for det, eller ogsaa er vi det, man kalder principløse Opportunister, men hvordan man kan være begge Dele paa samme Tid, fatter jeg ikke. Jeg anerkender hverken, at vi er det ene eller det andet, men henholder mig blot til det ærede Medlem Hr. Hans Hedtofts og hans Partifællers Argumentation; de maa vælge imellem, om de vil kalde os det ene eller det andet, men hvis det, som det ærede Medlem fremstiller det — det er nu ikke helt rigtigt —, skulde være saadan, at det er os, der har bekendt os til det ærede Medlems reformistiske Anskuelser og er sluttet op i hans Køl vand, begriber jeg slet ikke, hvad

de skælder os ud for, og hvad vi skal skælde hinanden ud for. Det var ganske vist det ærede Medlem, der kort efter 5. Maj sagde til et eller andet Blad, at ikke alene mente han, at Socialdemokratiet kom til at gøre to Skridt til venstre, efter hvad vi nu har oplevet, men hele Verden kom til at gøre tre Skridt til venstre. Vi har ikke sagt noget om, at vi vilde gøre noget Skridt til højre, men det ærede Medlem har selv sagt, at han vilde gøre tre Skridt til venstre, saa jeg synes ikke, det ærede Medlem skal være saa ivrig efter at angribe os for at have flyttet os.

Det ærede Medlem fik Hjælp fra det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, og han forsøgte at hjælpe ham ved at give sig til at læse op af Rigsdagstidende, og det kan naturligvis være opbyggeligt, hvis vi skal læse op alt, hvad der staar i Rigsdagstidende for de sidste 10—15 Aar. Saa gaar Tiden saa rart. Jeg kunde klare mig ved at sige, at saa kan jeg ogsaa læse op. Jeg kan f. Eks. tage Socialdemokratiets endnu i Dag gyldige Partiprogram. Jeg vil gerne have Formandens Tilladelse til at oplæse et ganske kort Citat af det, for at man kan forstaa, hvad jeg mener. Der siges i dette Partiprogram, som er gyldigt for Socialdemokratiet den Dag i Dag:

„Denne Samfundstilstand (Kapitalismen) umuliggør en retfærdig Fordeling af Samfundsarbejdets Udbytte, fremkalder planløs Produktion, hvorved uhyre Værdier gaar til Grunde, skaber Kriser og Arbejdsløshed, splitter Samfundet i stadig heftigere Interessekrig og spalter det sluttelig i to modsatte Lejre i en bestandig mere omfattende og bevidst indbyrdes Klassekamp.“

Ja, jeg mener ikke, det er Marxisme, det lugter tværtimod af dette med den ene reaktionære Masse, som alle andre uden for Arbejderbevægelsen skulde udgøre. Men det staar altsaa i Socialdemokratiets Program, og jeg kunde naturligvis foranlediget af de Taler, der er holdt her af det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft og det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch, give mig til at brede mig over, hvad det skal betyde, og spørge: Har de Herrer taget Afstand fra deres eget Program, som er gyldigt endnu? Hvordan forholder det sig med det? Jeg skal skænke dem det, men dér kan man se, hvad saadanne Metoder, som man nu søger at anvende, fører til.

Men naar det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch nu stiller sig op som Overdemokrat og siger, at vi er Antidemokrater, fordi vi har talt om Revolution, kan jeg spørge: